

Poets of Nayak Period (A.D. 1200-A.D. 1600)

நாயக்கர் காலப்புலவர்கள் (கி.பி.1200 – கி.பி.1600)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1925>

பவணந்தி முனிவர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

இன்றைய வேலூர் மாவட்டத்தில் அரக்கோணம் வட்டத்தைச் சார்ந்த தன்னுடைய ஊரான சனகாபுரம் என்னும் ஊரில் பிறந்த சன்மதி என்னும் பெருமைமிக்க முனிவரின் புதல்வரும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றியவரும் ஆன பவணந்தி முனிவரின் ஊரும் (சனகாபுரமும்) தொல்காப்பியத்தின் வழிநூலான சிறிய நேமிநாதம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றிய குணவீர பண்டிதர் வாழ்ந்த களந்தைப்பதியும் தொண்டைமண்டலத்தில் உள்ள ஊர்களே ஆகும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் காட்டும்:

தன்னூர்ச் சனகையிற் சன்மதி

மாமுனி தந்தமைந்த

நன்னூல் உரைத்த பவணந்தி

மாமுனி நற்பதியும்

சின்னூல் உரைத்த குணவீர

பண்டிதன் சேர்பதியும்

அன்னூ புரத்திரு வன்னமின்னு

ஏதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.65).

பவணந்தி முனிவர் நன்னூல் எனும் இலக்கண நூலை இயற்றியவர் ஆவார். 'பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி' என்று நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரமும், 'எந்நூலாரும் நன்னூலாருக்கு இணையோ' என்று இலக்கணக்கொத்தும், பவணந்தியார் சிறப்பைக்கூறுகின்றன. பவணந்தியார் சமணசமயம் சார்ந்தவர்

என்பது எழுத்ததிகாரத்தொடக்கத்தில் 'பூமலி அசோகின் புனைநிழல் அமர்ந்த நான்முகற்றொழுது' என்பதாலும் சொல்லதிகாரத்தொடக்கத்தில் 'முச்சக நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை அச்சுதன் அடிதொழுது' என்பதாலும் பிறவற்றாலும் விளங்கும். பவணந்தியாரின் ஊர் சிறப்புப்பாயிரத்திற் 'பொன்மதிற்சனகை' என்று கூறப்படுகிறது. நன்னூலின் உரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர் சனகை என்பதைச் 'சனநாதபுரம்' என்றார். சனநாகபுரம் 'சனகாபுரம்' என்பன பாடவேறுபாடுகளாகப் அப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வூரைத் தொண்டைமண்டலசதகம், கொங்குமண்டலசதகம் ஆகிய நூல்கள் தத்தம் மண்டலம் சார்ந்தது எனக் கூறுகின்றன. தொண்டைமண்டலத்திலும் சனகாபுரம் என்ற ஓர்ஊர் உள்ளது. பவணந்தியார்க்குப் புரவலனாக விளங்கிய சீயகங்கன் என்பவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட கங்கநாட்டில் 'சனநாதபுரம்' என்றோர் ஊர் உள்ளதாலும் அவ்வூர்க் கல்வெட்டுகளில் 'கங்கநாட்டுச் சனநாதபுரம்' என்னும் செய்தி அறியப்படுதலாலும் அவ்வூரே பவணந்தி முனிவரின் ஊர் எனக் கொள்ளலாம். பவணந்தி முனிவரின் தந்தையார் சன்மதி முனிவர் என்பவராவர் இவர் . இதனைப் பாயிரத்தில், 'சன்மதி முனியருள் ... பவணந்தி' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பவணந்தியாரின் அமராபரண சீயகங்கன் வேண்டிக் கொண்டபடி நன்னூல் இயற்றியவர் ஆதலால் அச்சீயகங்கன் காலமே இவருடைய காலமும் ஆகும் என்பது விளங்கும். சீயகங்கன் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் கீழ்க் கங்கநாட்டை ஆண்டுவந்த ஒரு குறுநிலமன்னன் ஆதலாலும் அவன் கல்வெட்டுகள் கி.பி.1212 முதல் கிடைப்பதாலும் பவணந்தியார் கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியைச்சார்ந்தவர் என்பது உறுதியாகும். இவரைப் பற்றிப் 'பல்கலைக் குரிசில் பவணந்தி என்னும் புலவர் பெருமான்' என நன்னூல் உரையாசிரியருள் ஒருவராகிய சங்கரநமச்சிவாயர் கூறியிருக்கிறார். தொண்டை மண்டலம் சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரையிலும் சிறப்புப்பெற்ற ஒரு மண்டலமாகத் திகழ்கிறது. இத்தொண்டை மண்டலத்தில் 'பக்தி இயக்கமும்' பக்தி இலக்கியமும்' தோன்றியது என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும். தொண்டைமண்டலத்தில் களப்பிரர் காலத்திலும் பல்லவர் காலத்திலும் சமணப்புலவர்களும்

சமணத்துறவிகளும் சமண மடங்களும் சமணக்கோவில்களும் சிறப்புற்றிருந்தன. இங்கு சமணச்சமயத்தின் ஆதிக்கமும் சமணர்களின் தாக்கமும் சமணப்புலவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகயிருந்த காரணத்தினால் இப்புலவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த புலவராகவே கருதப்பட வேண்டும்)பரிமணம்,2009:187 – 188).

பரிமேலழகர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

திருக்குறளுக்கு உரை வரைந்த பழைய உரையாசிரியர்கள் பதின்மருள் (10) இவர் சிறந்தவராவர். சங்க இலக்கியப்பனுவல்களுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலுக்கும் இவர் உரை எழுதியவர். இவர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள காஞ்சிபுரத்தின் உலகனந்த பெருமாள் கோவில் அருச்சகராக இருந்த வைணவர். 'திருவுடை மன்னரைக் கானின் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும் என்று பெரியாரும் பணித்தார்' என்று நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை ஈடுபாட்டுடன் காட்டியிருப்பதும் இவர்தம் வைணவ சமயச்சார்பைக் காட்டும். 'என்குணத்தான்' எனக் கடவுள் வாழ்த்தில் வரும் தொடரை விளக்கி, இது சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது என மொழிந்திருப்பது இவரது சமயக்காழ்ப்பின்மையை உணர்த்தும். காமத்துப்பால் உரையின்தொடக்கத்தில் போசராசனைச் சுட்டியிருத்தலாலும் உமாபதிசிவாச்சாரியார் தனிப்பாட்டொன்றில் பரிமேலழகர் பாராட்டப்பட்டிருப்பதாலும் கச்சிநகர் அருளாளப்பெருமாள் திருக்கோயிற்சாசனம் ஒன்றில் கி.பி.1272-இல் ஆண்ட விசயகண்டகோபாலன் காலத்துப் பரிமேலழகியபெருமாள் தாதர் என்ற பெயர் காணப்படுதலும் இவர் கி.பி.1272-இல் வாழ்ந்தவராக இருக்கலாம் என்று மு. இராகவையங்கார் கூறுவர்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருவாசகம், தொண்டர்புராணம், சித்தியார் என்னும் ஐந்து மூலநூல்களோடு பரிமேலழகர் உரையையும் சேர்த்து இவ்வாறும் 'தண்டமிழின் மேலாந்தரம் வாய்ந்தவை என்று ஒருதனிப்பாடல் புகழ்கின்றது. 'பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ நூலிற், பாரித்த உரையெல்லாம்

பரிமேலழகர் தெரிந்த உரையாமோ தெளி' என்று ஒரு வெண்பா இவள் உரையின் ஏற்றம் இயம்பும். பிறமொழிகளில் குறளைமொழிபெயர்த்தவர்களும் பெரும்பாலும் பரிமேலழகர் உரையைஒட்டியே மொழிபெயர்த்துள்ளனர். பரிமேலழகர் உரை குறள்போலவே திட்பநுட்பமும் செறுவும் நயமும் வாய்ந்தது. குறளின் பழைய உரையாசிரியர்களுக்கு இவர் பிந்தியவராதலின் அவர்களின் உரைநலங்கண்டு ஏற்பவற்றைத் தழுவி, ஏலாதவற்றைத் தள்ளித் தம் மதிநுட்பத்தால் நவில்தொறும் நூல்நயம் மிகுமாறு உரைவரைந்துள்ளார். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, காப்பியங்கள் முதலிய பல்வேறு நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்காட்டிக் கருத்து விளக்கஞ்செய்திருப்பது இவர்தம் அஞ்சி யகன்ற புலமைக்குச் சான்றாகும். குறளுக்குப் பிற்கூறும் உரைகளையும் எடுத்துக்காட்டுவது இவர்தம் இயல்பாகும். 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்' (110) எனும் குறளுக்கு விளக்கமளிக்கும்போது, புறநானூறு 34-ஆம் பாடலைக் கருத்திற்கொண்டு, 'பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது ஆன்முலையறுத்தலும் மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும் பார்ப்பார்த்த புதலும் முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்' என அப்பாடலை இவர் உரைநடைப்படுத்துவதைக் காணலாம். இவர் 'உடையார் முன் இல்லார் போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்' (395) என்னும் குறளுக்குப் 'பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றாதலான்' என்று புறம் 183-ஆம் பாடலைத் தொடர்புபடுத்துவர். "தொல் வரவும் தோலும் கெடுக்கும்' (1043) என்னும் குறளுக்கும் 'குடிப் பிறப்பழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்' என்றார் பிறரும். தோலாது 'இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவறல், என்றார் தொல்காப்பியனாரும் என்று மணிமேகலை, தொல்காப்பிய நூல்களின் அடிகளையே இவர் உரைநடைப்படுத்துவதைக் காணலாம் (பரிமணம், 2009:150-151). தொண்டைமண்டல சதகம் பரிமேலழகர் தொண்டைமண்டலத்தில் பிறந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் செய்யுள் புலப்படுத்தி நிற்கிறது:

வள்ளல் சிலைப்பெரு மாணச்சர்

சாத்தர் வழுதிமுதற்

றள்ளுவ னார்க்குத் தலையான

பேரையுந் தன்னுரையை

விள்ளுவ னார்க்குத் திருக்காஞ்சி

வாழ்பரி மேலழகன்

வள்ளுவ னார்க்கு வழிகாட்டின

ஆன்றொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.41).

புகழேந்திப் புலவர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

பிற்காலச்சோழர் காலத்தில் காப்பியங்கள் பாடியபுலவர் பலர் உளர். அவர்களுள் கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்திப்புலவரும் ஒத்தகாலத்தினர் என்பதாகப் பல கதைகள் வழங்கிவருகின்றன. ஒட்டக்கூத்தருக்கும் புகழேந்திப்புலவருக்கும் புலமையடிப்படையில் பொறாமையும் போட்டியும் இருந்தன எனத் தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறுகிறது. ஒட்டக்கூத்தருக்கு நூறுஆண்டுகள் பிற்பட்டவர் புகழேந்திப்புலவர் என்று செ.வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுவார். கம்பரும் புகழேந்திப் புலவரும் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தினர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை என்பது உ.வே.சாமிநாதையர் கருத்தாகும். இவர் தொண்டை மண்டலத்தில் செங்கற்பட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள களந்தை என்கிற பொன்விளைந்த களத்தூரில் துளுவவேளாளர்குலத்தில் பிறந்தார். 'மாலார் களந்தைப் புகழேந்தி' என்று தொண்டைமண்டல சதகம் கூறுவதால் இவர் வைணவர் ஆகலாம். இவர் பாண்டிய மகளை மணந்தபோது சீதனமாகச் செய்து சோழன் அரசவையில் இருந்தார் எனவும் கதை வழங்குகிறது. இவர் உறையூர்ப் புறத்து மள்ளுவ நாட்டு முரணை நகரை ஆண்டசிறற்றரசன் சந்திரன்சுவர்க்கியால் புரக்கப்பட்டார். கம்பர் சடையப்ப வள்ளலைத் தம் நாலுள் பாராட்டியதுபோல, இவர் நளவெண்பாவில் சிறற்றரசன் சந்திரன்சுவர்க்கியைப் புகழ்ந்துபாடியுள்ளார். இவர் ஈழநாடுசென்று பாண்டியர் தலைவனைப் பாடிப் பரிசில்பெற்றார் என்று தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறும். இவர் காலம் மாறவர்மன் குலசேகரப்பாண்டியன்

(கி.பி.1268 - 1311) கீழிருந்த படைத்தலைவன் சிங்கை ஆகிய சேகரன் ஆவான். செஞ்சியர்கோனாகிய காடவர்தலைவன் கொற்றந்தையைப் புகழ்ந்து ஒருகலம்பகத்தைப் புகழேந்திப்புலவர் பாடியுள்ளார். எளிமையாகக் கதைகூறும் காப்பியத்திறனிலும் வெண்பா என்னும் பாவகையை மிக அழகுறக் கையாளும் சிறப்பிலும் நளவெண்பா பெயர்பெற்றது. அதனால் 'பாட்டாலுயர் புகழேந்தி' என்றும் 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி' என்றும் இவர் புகழ்ப்பெறுகின்றார். முன்பு சில பெயர்நின்று பின்பு தாதுபெற்ற பிரத்தியங்களால் முடிவதற்குப் புகழேந்தி என்பதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுகிறது வீரசோழிய உரை. அதனால் இவரது இயற்பெயர் வேறாக இருந்திருத்தல் கூடும் என உணரலாம். புலமைச் சிறப்பால் பெயர் பெற்ற இவரது பெயரிலேயே கி.பி.12 - 18-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய அல்லிஅரசாணிமாலை, புலந்திரன்களவுமாலை, பவளக்கொடிமாலை, ஏணிஏற்றம், தேசிங்குராசன்கதை, உபமான சங்கிரகம், செஞ்சிக் கலம்பகம் முதலான நூல்கள் வழங்குகின்றன. இவை பிற்காலத்தில் இப்பெயரையே கொண்டிருந்த ஒருவராலோ வேறு சிலராலோ இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருத வேண்டும் (பரிமணம், 2009:682 - 683).

**பொய்யாமொழிப்புலவர்
நூற்றாண்டு**

(கி.பி.13-ஆம்

பொய்யாமொழிப்புலவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் சான்று காட்டுகிறது:

கையால் இரண்டுடைக் காளைதன்

வாயிற் கவிதை கொண்ட

பொய்யா மொழிக்கும் புகலிடம்

ஆனது பொய்கை யெல்லாம்

செய்யார் கமல மலரவண்டு

ஆனங்கள் சென்றுதிகழ்

மையார் குவளை வியல்புடை

சூழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.18).

காஞ்சிபுரத்தை அடுத்த செங்காட்டுக் கோட்டத்தைச்சேர்ந்த அதிகத்தூரில் அமண்பார்க்கக் கிழார் மரபில் பிறந்தவர் பொய்யாமொழிப் புலவர். தொண்டைநாட்டைச் சேர்ந்த வயிரபுரம் என்னும் ஊரில் கல்விபயின்று கவிபாடும் வன்மைபெற்று ஆசிரியரிடம் விடைபெற்றபோது ஆசிரியரால், 'பொதியில் அகத்தியனாய்ப் பொய்யாமொழியாய், அதிகவமண்பாக் கிழானாய்ச் சங்காத்தங் கொண்டிருப்பாய்' என்ற வாழ்த்தினைப்பெற்றார். இவர் வாக்கு வன்மையும் கவியாற்றலும் நற்பண்பும் பெற்றபுலவர். மன்னர்களாலும் வள்ளல்களாலும் பாராட்டப்பெற்றவர். பொய்யாமொழி மங்கலம் என்னும் ஊர் இப்புலவரொடு தொடர்புடையதாகும். அவ்வூரில் முத்தமிழ் ஆசிரியர் என்ற சிறப்போடு வாழ்ந்த இவர் சாத்தனார் என்று குறிப்பிடப்பெறுவதால் அதுவே இவர்தம் இயற்பெயராகும் எனலாம். இவர் வாக்குப்பலிக்கும் பெருமையைப்பெற்றதால் பொய்யாமொழியார் என்று அழைக்கப்பட்டார். பின்னர் இதுவே இவரது இயற்பெயர் ஆனது. வயிரபுரத்தில் ஆசிரியர் வயலில் மேய்ந்தகுதிரையை, 'கதிரை மாளத் தின்ற... குதிரைமாளக் கொண்டு போ' என்று பாடி இறக்கச்செய்தார். இச்செய்தியைக் காளமேகப் புலவர் முதலியோர்மீது ஏற்றிக்கூறும் வழக்காறும் உண்டு. இவர் 'என்மீது ஒரு பாடல் பாடு' என்று கேட்ட முருகப்பெருமானுக்கு, 'நான்கோழியையும் பாடிக்குஞ்சையும் பாடுவேனோ' என்று கூறிப் பாடமறுத்துவிட்டார். மீண்டும் சிவபெருமான் வேட்டுவச்சிறுவனைப் போலத் தோன்றிக் காட்டுவழியில் அச்சுறுத்தித் தம் பெயர் 'முட்டை' என்று சொல்லிப் பாடவைத்தார் என்பர். இவர் மதுரையில் வணங்காமுடி என்ற சிறப்புப் பெயர்பெற்ற பாண்டிய மன்னனைச் சொக்கநாதர் ஆலயத்தில் கண்டு, 'இறைவன் முடிமீது விளங்கும் பெருமைவாய்ந்த மதிக்குலத்தில் தோன்றிய நீ அவ்விறைவன் திருவடியில் விழுவது அழகோ' என்று பாடித் தம்மை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார். இவர் அம்மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சங்கப்புலவர்களைப் புகழ்ந்தும் சங்கப்பலகை மிதக்கவும் பாடி

மன்னனை வியக்கச்செய்தார். இவரை மன்னன் பாராட்டிய போது, இவர் 'நானும் புலவன் எனில் இவ்வுலகம் பொறுக்குமோ' என்று தம் அடக்கம் தோன்றப்பாடினார். தமிழ்ச்சங்கத்தைப் புதுப்பிக்கக் கருதிய பொய்யாமொழியாரைச் சோதிக்கவே மன்னன் சங்கத்தார் திருவுருவம் தலையசைக்குமாறும் சங்கப்பலகை மிதக்குமாறும் பாடச்செய்தான் என்பதும் ஒரு வழக்காகும்.

முந்திய ஆர்க்காட்டுக்கோட்டம் அரகூரில் வாழ்ந்த செல்வந்தனரான சீநக்கன் தன்பொருட்டுக் கொண்டு வந்திருந்த புளிச்சோற்றைப் புலவருக்கு அளித்தார். மகிழ்ந்தபுலவர், 'அளிகொளுந் தொடையான்' என்னும் பாடலைப்பாடி நட்புக் கொண்டார். சீநக்கன் சோழன்னைக் காணச் சென்றபோது, 'திறையின் முறை கொணர்ந்து' என்னும் பாடலை எழுதிக்கொடுத்தனுப்ப, அதன் பொருளுணர்ந்த இராசேந்திரசோழன் மகிழ்ந்துபாடியவருக்குச் சிற்றரசூர், தென்மாவை, பூந்துருத்தி, சுத்தமல்லி, கண்டி, குருகாவூர் முதலிய ஏழு ஊர் தந்து, 'மும்முடிச் சோழக்கண்டியூர் நாடாள்வான்' என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் அளித்தான். பின்னர்ப் பொய்யாமொழியாரிடம் தான்கொண்ட பெருநட்பு விளங்கப் 'பொய்யாமொழி மும்முடிச்சோழக் கண்டியூர்நாடாள்வான்' எனத் தன் சிறப்புப்பெயரோடு புலவர் பெயரையும் சேர்த்துக்கொண்டான். சீநக்கனும் பொய்யாமொழியாருக்குக் 'குலோத்துங்க சாவகன்' என்ற பெயர் சூட்டிச் சிறப்பித்தான். இது 'குலோத்துங்கச்சாத்தன்' என்றிருத்தல் வேண்டும் என்பர். சீநக்கனின் பெருமனையிலேயே தங்கியிருந்த புலவரைப் பலவாறு தூற்றத்தொடங்கினர் ஊரார். அச்செயலறிந்தபுலவர் 'தேரையர் தெங்கிளநீர் உண்ணார் பழிசுமப்பர்' என்னும் பாடலைப்பாடிக் 'கண்டியூரை வாய்மூட உரையறிந்தோமில்லையே' என்று வருந்தினார். பாண்டியநாடு சென்ற பொய்யாமொழியார் பாண்டிமண்டல மாறை நாட்டுத் தஞ்சாக்கூரை அடைந்து அங்கு மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனிடம் அமைச்சராகவும் படைத்தலைவராகவும் விளங்கிய மாவலிவாணர் மரபைச்சேர்ந்த 'சந்திரவாணன்' என்னும் வேளாளச்செல்வந்தரின் நட்பைப்பெற்றார்; பிறகு

அவரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டு அக்காலத்து நாற்கவிராசநம்பி இயற்றிய அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக 425 கட்டளைக்கலித்துறைகளால் தஞ்சைவாணன் கோவை என்னும் நூலை இயற்றி அரங்கேற்றினார். தஞ்சைவாணன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒருபொன் தேங்காய் உருட்டிப் புலவரைச் சிறப்பித்தான். 'திருக்காணப்பேர்' என்னும் காளையார்கோயிலுக்குச் சென்று அங்குப் பார்வை இழந்திருந்த கூத்தாள் என்பவளின் இல்லத்தார் நால்வரும் கண்பெறுமாறு பாடியருளினார்; அவ்வூரிலிருந்த தேவரடியார் எழுபதினமர் பேரிலும் ஒருவெண்பா பாடினார்; கண்டியூரில் ஒரு வண்ணாத்தியைச் சிறப்பித்துப்பாடியுள்ளார். 'தண்ணீரும் காவிரியே', 'பத்தம்பிற் பாதியுடையான்' என்று தொடங்கும் இரண்டு வெண்பாக்களும் பொய்யாமொழியார் பாதிபாட ஔவையார் மீதியைப்பாடினார் என்பர். இவர் சீநக்கன் இறந்தபோது அவனது பிரிவாற்றாது 'அன்றுநீ செல்லக்கிடவென்றாய்' என்னும் பாடலைப்பாடி அவனது சிதையில் இடம்பெற்று உடன்உயிர்நீத்தார். இவர் கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராவர் (பரிமணம், 2009:90 - 91).

மயிலைநாதர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

பவணந்திமுனிவர் இயற்றியருளிய நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலுக்கு உரை கண்ட உரையாசிரியருள் ஒருவர் மயிலைநாதர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியருள் ஒருவராகிய இளம்பூரணரைப் போல நன்னூல் உரையாசிரியருள் இவர் காலத்தால் முற்பட்டவர். இவரே நன்னூலின் முதல் உரையாசிரியர் என்பது சிலர் கருத்தாகும். இவர் உரையுள் சில நூற்பாக்களை விளக்குமிடத்து இதற்கு இவ்வாறு கூறுவாருமுளர், உரைப்பாருமுளர் என்று காணப்படும் தொடர்களால், இவருக்கு முன்பே நன்னூலுக்குச் சிலர் உரைகண்டு கூறியுள்ளனர் என்பது புலனாகிறது. எனினும் நூல் முழுமைக்குமாகக் காண்டிகையமைப்பிற் சீராகக்கிடைக்கும் உரைகளுள் இவர் உரையே முந்தியதாகக் காணப்படுகிறது. மயிலைநாதர் என்னும் பெயர் சென்னைமயிலாப்பூரில் முன்பு அமைந்திருந்த

சினாலயத்தில் வழிபடு கடவுளாக எழுந்தருளியிருந்த சைனசமய தீர்த்தங்கரருள் ஒருவரான நேமிநாதருக்கு வழங்கிய திருப்பெயராகும். இவருக்கு அப்பெயர் அமைந்து வழங்கியுள்ளமை, இவர் தமிழ்நாட்டவர் என்றும் தமிழர் என்றும் கருதுவதற்கு இடமளிக்கின்றது. நன்னூல் சிறப்புப்பாயிரத்திற்கு இவர் எழுதியுள்ள உரையும் சூத்திர விளக்கங்களுள் பல இடத்திற்காணப்படும் சமணசமயக் கருத்துகளும் சமண சமய நூல்களிலிருந்து காட்டப்படும் மேற்கோள்களும் எடுத்துக்காட்டுகளும் இவர் சமணசமயத்தை மேற்கொண்டொழுகியவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவர் ஆங்காங்கே அருகதேவனைப் புகழ்ந்துபேசுவதும் அதனை உறுதி செய்கின்றது. நன்னூலைப் பவணந்திமுனிவரைக் கொண்டு ஆக்குவித்த அமராபரணன் சீயகங்கன் என்னும் குறுநிலமன்னனை இவர் சிறப்புப்பாயிர உரையுள் மிகவும்பாராட்டிக் கூறியுள்ளமையாலும் 267-ஆம் நூற்பாவுரையுள் 'கங்கன் அகன் மார்பன் கற்றோர்க்கினிதளிக்கும் செங்கனக வெள்ளைச் செழுமணிகள் எங்கும் தெறித்தனவே போல் விளங்கும் மீன்கூழ்ந்த திங்கள் எறிக்குநிலா வன்றோ இனி' என்னும் செய்யுளை எடுத்தாண்டுப் புகழ்வதாலும் இவர் சீயங்கனைப் பெரிதும் மதித்துப்போற்றியுள்ளமை நன்கு விளங்குகிறது. அதனால் இவர் சீயகங்கன் வாழ்ந்தகாலத்தை ஒட்டி வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் அவன் மரபினரால் ஆதரிக்கப்பெற்றிருக்கலாம் என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் இவருடைய காலம் கி.பி.13 அல்லது 14-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். சமணப்பெரியோர்களால் இயற்றப்பட்ட யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலிய நூல்களுக்கு உரை எழுந்தகாலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பதும் அச்சூழலில் நன்னூலுக்கு இவர் உரை வரைந்திருக்கலாம் என்பதும் சிலர் கருத்து. 'நுந்தை உகரம் குறுகி மொழி முதற்கண், வந்ததெனின் உயிர்மெய் யாமனைத்தும் சந்திக் குயிர்முதலா வந்தணையும் மெய்ப்புணர்ச்சியின்றி, மயலணையும் என்றதனை மாற்று' இவற்றை விரித்துரைத்து வீதியும் விலக்கும் அறிந்துகொள்க (நூ.105) என வரும் இவர்தம் உரைக் குறிப்புகள் யாப்பருங்கலவிருத்தி உரைப்போக்கினை ஒத்துள்ளமை

அக்கருத்துக்குத் துணைபுரிவதாகும். இவருடைய உரை எளிமையும் தெளிவும் உடையதாய்ச் சுருக்கமாக அமைந்துள்ளது. எனினும் ஒருசில இடங்களில் சிறிது விளக்கமாக விருத்தியுரை போல அமைந்துள்ளமையையும் காணலாம். நன்னூல் பழந்தமிழ்இலக்கண நெறியினின்று ஓரளவுக்கு மாறிச்செறிவாகவும் சுருக்கமாகவும் அமைந்திருப்பதுடன் தானாட்டிக் தனாது நிறுப்பாக வடமொழி மேற்கோளாகப் புதிய கோணத்தில் பதவிலக்கணக் கோட்பாட்டினைவகுத்து இந்நூல் கூறியுள்ளது. நன்னூலுக்கு அவ்வாசிரியர் கருத்தையுணர்ந்து தமிழ்மரபையும் பேணி உரை காண்பது என்பது எளிமையான செயலன்று. பழந்தமிழ் இலக்கண அறிவும் புதிய கருத்துகளைச் சிந்தித்துணரும் திறனும் வடமொழிப்பயிற்சியும் ஓரளவு வாய்த்திருத்தல் வேண்டும்.

இவர் தொல்காப்பிய மரபினை ஓரளவு நன்கு அறிந்தவர் என்பதை 'அவன் அவன் அவர் என்றற்றொடக்கத்தன ஈறுபகுக்க வேறுபால் காட்டலின் பகுபதமாம் எனின் பிர அவை ஒன்றாய் நின்ற ஒரு பொருளாவதல்லது ஈறுபிரித்தால் பகுதி வேறு பொருள் படாமையின் அவற்றிற்குப் பகுதி விசுதித் தன்மையின்மையின் ஆகா என்க' எனக் கூறியுள்ள உரைப்பகுதி நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இவரது உரையமைப்புப் பெரும்பான்மையும் இளம்பூரணரது போக்கினை ஒத்துள்ளது. இவர்தம் உரையுள் பழைய செய்யுள் இலக்கியங்களிலிருந்து பாடற் பகுதிகளை உரைநடையாக்கி மேற்கோள் தொடர்களை அமைத்துச் செல்லுதலையும் காணலாம். உடலுயிர்த் தொழிற்குணம் (நூ.452), உயிரில் பொருட்குணம் (நூ.453) போன்ற நூற்பாத்தொடர்களுக்கு எழுதியுள்ள விளக்க உரைகள் இவரது பரந்த அறிவினைக் காட்டுவனவாக உள்ளன. இவரது உரையினால் நன்னூலிற் காணப்படும் பாயிரம்பற்றிய நூற்பாக்கள் பவணந்தியார் செய்தவை அல்ல என்பது வலியுறுகின்றது. நன்னூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் கொண்டிருப்பதாகக் கருதவேண்டியுள்ளது. மேலும் மறைந்துபோன சில இலக்கணநூல்களைப் பற்றிய பல குறிப்புகள் இவரது உரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவருடைய காலத்துச் சமுதாயவழக்குச்

சிலவற்றை அறிந்துகொள்ள இவர் உரை பெரிதும் துணையாக விளங்குகிறது. மயிலாப்பூர் என்பது தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்தபகுதியாகும். மயிலைநாதர் என்ற பெயர் வெளிப்படையாகத் தெரிவதாலும் அப்பகுதியில் மயிலாப்பூர் என்ற ஓர் ஊர் இருப்பதாலும் அங்கு வழிபடு இறைவனாக எழுந்தருளியிருந்த நேமிநாதருக்கு மயிலைநாதர் என்னும் பெயர் இருப்பதாலும் இவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த உரையாசிரியப்புலவராகக் கருதலாம் (பரிமணம், 2009:469 - 470).

வாமனமுனிவர் (கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் சமணர்களுக்குரிய சிறந்தநூலாகிய மேருமந்திரபுராணத்தை இயற்றியவர்; ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய நீலகேசி நூலுக்கு சமய திவாகர விருத்தி என்னும் ஓர் அரியவுரை எழுதியுள்ளார். வடமொழியிலுள்ள சமணநூல்களான பஞ்சாத்திகாயம், பிரவசனசாரம், சமயாசாரம் என்னும் தத்துவ நூல்களுக்கும் சியாத்வாத மஞ்சரி என்னும் நூலுக்கும் இவர் உரை எழுதியிருக்கிறார். இதிலிருந்து இவர் தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லவர் என்பது தெரியவருகிறது. இவர் பிராகிருத மொழியிலும் சிறந்தவராக இருந்திருக்கிறார். இவர் காஞ்சிக்கு அடுத்த திருப்பருத்திக்குன்றம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். அங்கு புட்பசேனர், மல்லிசேனர் என்னும் சீடர்களிருவர் இவருக்கிருந்தனர் எனத் திருப்பருத்திக்குன்றக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது. அக்கல்வெட்டு விசயநகர அரசரான புக்கராயர் காலத்தில் திருப்பருத்திக் குன்றத்துக்கு நிவந்தம் கொடுக்க இருகப்பன் என்ற படைத்தலைவன் ஏற்பாடுசெய்த விவரத்தைக் கூறுகிறது. புட்பசேனமுனி சீடன் இருகப்பன் என்று அக்கல்வெட்டு குறிப்பதாலும் புட்பசேனமுனி வாமன முனிவரின் சீடராதலாலும் இம்முனிவர் காலம் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டு (1375-1400) எனத் தெரியவருகிறது. வாமன முனிவரை வாமனாச்சாரியார், உபயபாசாச் சக்கரவர்த்தி, மல்லிசேன வாமனமுனிவர், குறுமுனிவர் என்றெல்லாம் நூல்களும் கல்வெட்டுகளும் பலபடப் பாராட்டுகின்றன. குறுமுனிவர் என்பதால் உருவத்தால் குறுகியவரோ அறிவால்

அகத்தியரைப் போன்றவரோ என ஊகிக்க இடமுண்டு. இவரது உரைநடை மணிப்பிரவாள நடையாக வடமொழியும் தமிழும் கலந்து காணப்படுகிறது. மேருமந்திர புராணம் 13 சருக்கங்களில் 1405 பாடல்கள் கொண்ட ஒரு தலையாய சமண நூலாகும். இவ்வாமன முனிவரைத் தவிர்த்து இப்பெயர் தாங்கிய வேறு மூவரும் வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்திருந்தனர் என மேருமந்திரபுராணம் நூன் முகத்தின் மூலம் அறியலாம் (பரிமணம், 2008:423).

அருணகிரிநாதர் (கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டு)

அருணகிரிநாதர் முருகன் அருள்பெற்று அவன்மீது திருப்புகழ்ப் பாடிய அருட்புலவராவார். இவர் முருகன் எழுந்தருளியுள்ள பல திருத்தங்களையும் ஆறுபடை வீடுகளையும் சென்று கண்டு மகிழ்ந்துபாடியவர். இவர் பாடிய பாடல்கள் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு அத்தொகுப்புநூல் 'திருப்புகழ்' எனத் தற்பொழுது வழங்கப்படுகிறது. இவர் முருகன் பாடல்களைப் 'படிக்கும் திருப்புகழ்' எனக் கூறுவதால் முருகன்மேல் இவர் பாடிய பாடல்களுக்கும் அப்பெயர் பொருந்தியதாகலாம். திருவண்ணாமலை எனும் ஊரில் நல்லொழுக்கமும் பண்பும் நிறைந்தகுடியில் தோன்றிய அருணகிரிநாதர் மனைவி மக்களோடு இல்லறம் நடத்தியவர். ஆயினும் விலைமாதர் தொடர்பு இவருக்கு இருந்ததது. அதன்காரணமாக நாளடைவில் செல்வம் குறைந்து வறுமை நிலையை அடைந்தார். தீராத நோயும் இவரைத் தொடர்ந்தது. இவர் தம் தவறுகளை உணர்ந்து மனம்வருந்தித் தற்கொலைக்கு முயன்றபோது முருகன் திருவருளால் இவர் தடுத்து ஆட்கொள்ளப்பட்டார். இவர் அன்று . முதல் பக்தியும் ஞானமும்முதிர்ந்து முருகனைப்பாடுவதையே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டார். 'மனையவள் நகைக்க ஊரின் அனைவரும் நகைக்க' என்று தொடங்கும் திருப்புகழ்ப்பகுதி மேற்கூறிய இவர் வாழ்க்கைநிகழ்ச்சிகளை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அருணகிரியார் காலத்தில் அப்பகுதியை அரசாண்டு வந்தவன் பிரபுடதேவராசன் என்பவராவார். இவர் அருணகிரியார் பெருமையைறிந்து இவர்பால் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார். சம்பந்தாண்டான் என்பவர் இந்த அரசனிடம்

அவைக்களப் புலவனாக விளங்கியவர். இவர் பராசக்தியை வழிபடுகின்றவர். எல்லோர் முன்னிலையிலும் சக்தியை வரவழைத்துக் காட்டுவேன் எனச் சூளுரைசெய்து தோற்றவர். அந்நிலையில் பிரபுடதேவன் வேண்டிக்கொண்டபடி அருணகிரியார் முருகனை மயில்மேல் வரவழைத்துக் காட்டினார். இவர்தம் இணையற்ற பக்தியை மக்கள் அறிந்துகொள்ள இது ஒரு தக்கசான்றாக அமைந்தது. அருணகிரியாரும் இந்த அற்புதம் முருகனின் பெருங்கருணையே என நினைத்து, 'சயிலம் எறிந்த கை வேற்கொடு மயிலினில் வந்தெனை ஆட்கொளல் சகமறியும்படு காட்டிய குருநாதர்' எனத் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் 'உலகினில் அனைவர்கள் புகழ்பாடி அருணையில் ஒருநொடிதனில் வருமயில் வீரர்' எனத் திருமுது குன்றிலும் வியந்துபாடியருளினார்.

வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாருக்கும் அருணகிரியாருக்கும் புலமைப்போட்டி ஒன்று நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தமிழ்ப்பாடல் இயற்றுவதில் தவறுசெய்யும் புலவர்களை வில்லிபுத்தூரார் காதுறுத்துத் தண்டிப்பது வழக்கம் என்று கூறி, அவர் செருக்கை அடக்கவேண்டும் என்று பலர் அருணகிரியாரிடம் வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போட்டியில் அருணகிரியார் முருகன்மேல் அந்தாதியாகப் பாடத்தொடங்க வில்லிபுத்தூரார் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பொருள் சொல்லிவந்தார்; 'தித்த தித்த' என்னும் 54-ஆவது பாடலுக்கு வில்லிபுத்தூரார் பொருள் சொல்லமுடியாது திகைத்தார். அருணகிரியார் தாமே அப்பாடலுக்குப் பொருள்சொல்லி மேலும் பல பாடல்கள் பாடிப் போட்டியில் வென்றார். அப்போது பாடிய போட்டிப்பாடல்களே 'கந்தர் அந்தாதி' என்று இப்போது வழங்கப்படுகிறது. இருப்பினும் வில்லிபுத்தூராருக்கும் அருணகிரியாருக்கும் நடந்த இந்தப்போட்டி நிகழ்ச்சிக்குத் தகுந்த சான்றுகள் இல்லை.

'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்ற தனிப்பாடல் இவர் கவிவன்மையைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டுகிறது.

**'கந்தரனுபூதி பெற்றுக் கந்தரனுபூதி சொன்ன
எந்தையருள் நாடி இருக்கும்நாள் எந்நாளோ?**

என்னும் தாயுமானவர் வாக்கும்,

‘அருணகிரி நாதர் அனுபவம் நாயேற்குக்

கருணைபொழி போரூரா காட்டு’

என்னும் திருப்போரூர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள் வேண்டுகோளும் அருணகிரியாரின் பக்தி முதிர்வை நமக்குத் தெளிவாகக்காட்டி நிற்கின்றன. இவர் வாழ்ந்தகாலம் கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டாகும். ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்களுக்குப் பின்னர்த் தமிழில் பக்திஇலக்கிய வரிசையில் சிறப்பிடம் பெற்றுத்திகழ்வன அருணகிரிநாதர் படைப்புகளாகும். இவர் தம் பாடல்களின் பக்திச்சிறப்பும் சந்தநலமும் சான்றாக அமையும். எனவே, ‘வாக்கிற்கு அருணகிரி’ என்று இவர் பாராட்டப்பெற்றார். வடமொழிச் சொற்களை நிரம்பக்கலந்த மணிப்பிரவாளநடை, இவர் தம் சந்தப்பாடல்களுக்கு அழகூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இவர் இயற்றிய நூல்கள் திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, கந்தரந்தாதி, திருவகுப்பு, விருத்தங்கள், திருவெழுக்கூற்றிருக்கை முதலியனவாகும் (பாலுசாமி,2009:771 – 772).

வீரராகவ முதலியார் (கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டு)

வீரராகவர் கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர் ஆவார். இவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சேர்ந்த செங்கற்பட்டுக்கு அருகிலுள்ள பொன்விளைந்த களத்தூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர்; வைணவசமயத்தைப் பின்பற்றியவர். இவர் செய்யூர்ப்பிள்ளைத்தமிழ், திருக்கண்ணமங்கைமாலை, திருவேங்கடக்கலம்பகம், பாலூர்க் கலம்பகம், வரதராசர் பஞ்சரத்தினம் முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார் ;தனிப்பாடல்கள் பலவும் பாடியுள்ளார். இவர் அந்தகக்கவி வீரராகவமுதலியாரின் பெண் வயிற்றுப்பேரர் என்றும் நம்மாழ்வார் அருள்பெற்றவர் என்றும் செவிவழிச்செய்திகள் கூறுகின்றன (பரிமணம்,2008:569 - 670).

அப்பைய தீட்சிதர் (கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு)

அப்பையதீட்சிதர் தமிழகத்தில் கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டில் முந்தைய வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள (தற்பொழுது வேலூர்மாவட்டம்) அடையபாளையம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர். தந்தையார் இ.ரெங்கராசதீட்சிதர். அப்பையதீட்சிதரருக்கு இளமையில் பெற்றோர் இட்டபெயர் விநாயகசுப்பிரமணியன் எனும் பெயராகும். இவர் வடமொழி வேதங்களிலும் வேதாந்தத்திலும் புலமைநிறைந்தவராக விளங்கியதால் வேலூரிலிருந்து அரசாட்சிசெய்த பொம்மன் என்ற சிற்றரசன், இவர் தம் சிறப்புணர்ந்து இவருக்குக் கனகாபிடேகம் செய்து பெருமைப்படுத்தினான். இவர் திருமணம் புரிந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தியபோது ஒரு சித்தர்போலவும் யோகிபோலவும் திகழ்ந்துள்ளார். இவர் சிவபெருமான்பால் ஈடுபாடு மிக்கவராக விளங்கினார். இவர் ஒருசிறந்த வேதாந்தியுமாவார். தம்மை மறந்த நிலையிலிருக்கும்போது தாம் என்ன பேசுகிறோம் என்று இவர் அறியவிரும்பினார். இவர் மயக்கந்தரும் மருந்தினை உண்டு மயங்கி அந்நிலையில் தாம்பேசுவதனை எழுதிவைக்குமாறு தம்மாணவரிடம் கூறினார். அவ்வாறு இவர் பேசஎழுதப் பெற்றநூல் 'ஆத்துமார்ப்பண்சுருதி' என்னும் நூலாகும். இவர் வடமொழியில் 104 நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவை சைவம், வேதாந்தம், பக்தி, இலக்கணம் பற்றிய நூல்களாகும்.

காஞ்சியில் இருந்த தாத்தாச்சாரியார் என்பவர் தீட்சிதரிடம் உட்பகைகொண்டு தீட்சிதரைக் கொல்வதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்தார். இவர் தீட்சிதரைப்பார்த்துச் சிவபெருமான் நஞ்சுண்டதைப்போல் நீரும் உண்ணும் பார்ப்போம்' என்று கூறி நஞ்சைக் கொடுத்தார். தீட்சிதர் அதனைச் சிவபெருமானுக்குரிமையாக்கி உண்டார்; இருப்பினும் அதனால் எத்தகைய தீங்கும்ஏற்படாமல் இருந்தார். இதனை உணர்ந்த தாத்தாச்சாரியார் தீட்சிதரைச் சொற்போருக்கு அழைத்தார். அவர் தீட்சிதரோடு ஏழு நாட்கள் சொற்போரிட்டுத்தோற்றார். சொற்போரைத் கேட்டுக்கொண்டு நடுநிலையாளர்களாக இருந்த இருவரும் சைவர்களாயினர். பிறகு தீட்சிதர் இன்னும் எவரேனும் சொற்போரிடுவார் உளரா என வினவ, வரநந்து என்னும் புத்தன்

சொற்போரிட்டுத் தோற்றான். தோற்றதனால் மிகுந்த நாணமடைந்த தாத்தாச்சாரியார் தீட்சிதரைக் கொல்ல வழி தேடினார். தீட்சிதர் ஒருநாள் நீராடுதற் பொருட்டு ஆற்றிற்குச்சென்றார். தாத்தாச்சாரியார் இதனையறிந்து சிலரையனுப்பிக் கொலை செய்யத்தூண்டினார். சென்றோர் தீட்சிதரைச் சூழ்ந்து சூலமேந்திய கையினராய்ப் பலர் நிற்கக்கண்டு அஞ்சித் தாங்கள் வந்த காரியத்தைத் தீட்சிதரிடம் கூறினர். தீட்சிதர் சிவனடியார்கட்குத் தீமைசெய்ய எண்ணும் பொல்லாதவர்களைக் குறித்துச் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார். பின்னர் தாத்தாச்சாரியுடைய தலையில் இடிவிழுந்து அவர் மாண்டார் என்பது வரலாற்று நிகழ்வாகும். இவர் 'சித்திர மீமாம்சை' என்னும் பெயரில் பொருளணிகள் பற்றிக்கூறும் நூலொன்று எழுதியுள்ளார். அதன்கண் உவமை அணியின் வழியாகப் பல பொருளணிகள் தோன்றும் எனும் கருத்து ஓர் அழகிய உருகத்தாய் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்தம் இறுதிக்காலத்தைச் சிதம்பரத்திற்கு வந்து நடராசப்பெருமானை வழிபடுவதில் கழித்தார். இவர்தம் 73-ஆம் வயதில் காலமானார் (36 – 2009:367,பாலுசாமி).

மண்டலபுருடர் (கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு)

மண்டலபுருடர் தொண்டைமண்டலத்தில் உள்ள குன்றையூரில் பிறந்தார்குணபத்திரரின் ;சமண சமயத்தவர் ; பிங்கலந்தை முதலிய நிகண்டு ,இவர் திவாகரம் .மாணவர் ஆசிரியரின் நூல்களைச் சுருக்கமாக விருத்தப்பாக்களால் தன் ஆணைப்படி சூளாமணி நிகண்டாகச் செய்தவர்நிகண்டு நூல்களிலேயே மிக்க சிறப்புடையது சூளாமணி நிகண்டே ஆகும்மண்டல புருடர் பெருமண்டுர் என்னும் வீரை என்னும் . தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்த ஊரில் வாழ்ந்தவர் என்றும் சிலர் ட சூடாமணி உள்ள முடையான் என்னும் சோதி .கூறுவர் 16.பி.இவர் கி .நூலையும் இவரே செய்தார்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த விஜயநகர மன்னரான கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தினர் . :இதனைப் பின்வரும் பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது

பண்டை நிகண்டு திவாகரம்

பிங்கலம் பன்னூரிச் சொல்

ஏண்டிசை யின்சொல் வடமொழி

செய்யுள்எல் லாம்உணர்ந்தே

தண்டமிழ் கொண்டு நிகண்டுசூ

ளாமணி தான்உரைத்த

மண்டல வன்குடி கொண்டது

நீடொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.62).

மாசிலாமணிச் சம்பந்தர்(கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு)

இனிய மாமரங்கள் நிறைந்த சோலைகளை உடைய, திருஞான சம்பந்தர் தோன்றிய சீர்காழித்தலத்தைப் போல, தாமாகவே தவம் செய்த பல தலங்களைக் கொண்ட தொண்டைநாட்டில் ஒன்றாகச் செந்தமிழ்மொழியில் இனிய பாமாலைகளைப் பாடிய மாசிலாமணிச் சம்பந்தர் வாழ்ந்த மாதூரவாயில் என்னும் பதியினை உடையதும் தொண்டைமண்டலமே என்பதைப் பின்வரும் பாட்டால் அறியலாம்:

தேமாம் பொழிறிகழ் சம்பந்தர்

வாழுஞ் சிரபும் போற்று

ஆமா தவஞ்செய்தது எத்தனை

யோதென் றமிழியல்சேர்

பாமாலை சூட மதுரநல்

வாயிற் பதியுடனே

மாமா சிலாமணிச் சம்பந்தன்

வாழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.20).